

L'estratègia que no ha existit mai no es pot trencar

«D'estratègia electoral sí que n'hi ha hagut, la d'anar posant pastanagues davant de l'ase que es pensaven que érem tots plegats»

Aquests dies, abans i després de la Diada, mitjans de tots els colors insistien que s'havia trencat ?la unitat estratègica de l'independentisme?. Els periodistes d'aquí i d'allà s'hi rabejaven, com si finalment després de tant de tedi i tanta enganyifa tinguessin alguna cosa per explicar.

Però la unitat estratègica de l'independentisme no s'ha trencat perquè d'estratègia independentista ni n'hi ha ara ni n'hi ha hagut mai cap. Hi ha hagut estratègia electoral, això sí, que gairebé sempre ha estat l'estratègia processista d'anar posant pastanagues davant de l'ase que es pensaven que érem tots plegats. Ara no hi ha pastanagues, però d'estratègia, el que se'n diu estratègia independentista, no n'hi ha hagut mai cap.

L'únic que hi ha són partits que han segrestat el moviment i unes entitats civils que hi van a remolc fins i tot quan fan veure que els planten cara. Avui dia, l'única diferència que hi ha entre ERC i Junts és retòrica. Diferents maneres de justificar, sense esmentar-la, la presa de pèl amb què fa tants anys que eleccions. De la CUP no en parlo perquè sembla que hagi desaparegut, i ara es renta les mans després d'haver fet possible aquest govern amb els seus vots al Parlament.

En aquest sentit, cal reconèixer que la decisió de Pere Aragonès de no anar a la manifestació de l'11 de setembre convocada per l'ANC és força valenta. El problema, però, no és que no hi vagi ara, sinó que els partits s'hi hagin apuntat durant tot aquest temps per neutralitzar la mobilització a favor seu i folkloritzar-ne les aspiracions. Cal dir que Junts continua intentant-ho, i no hi van faltar els seus càrrecs amb la samarreta corporativa parlant d'aplicar el resultat del referèndum, com si Quim Torra no hagués estat mai president i com si Carles Puigdemont no hagués deixat el país a la intempèrie després de l'1 d'octubre del 17.

A les seves mans, tot es converteix en una caricatura, tota força s'esllangueix i les ambicions es fan petites. L'únic que es pot fer és deixar que s'enfonsin en el seu teatre, i no votar-los mai més. Perquè és aquest teatre el que els manté vius, encara, i és amb aquests vots obtinguts sota xantatge que encara aguanten la tramoia.